

Carn o peix

Unitat del Poble Valencià celebrarà el pròxim mes de maig la IV Conferència, on tornarà a marcar el rumb de l'estratègia programàtica i electoral. El partit, una força nacionalista valenciana polièdrica, es troba, però, pendent de perfilar-se nítidament.

El passat dos de desembre la Unitat del Poble Valencià (UPV) es reunia en l'Assemblea de País a fer una anàlisi dels resultats electorals obtinguts per aquesta organització en les últimes eleccions generals, uns 40.000 vots, i per a parlar de la convocatòria de la IV Conferència.

El Consell Polític del partit s'havia promès arribar a l'assemblea amb tot ben consensuat. Així almenys ho va dir i ho volia Josep Lluís Blasco, un dels principals dirigents junt amb Ernest García, Pere Mayor, Xavier Cantera, Vicent Álvarez o Pepa Chesa. Els dos últims, portaveus d'opinions ben diverses, discrepant amb l'orientació política i el discurs de l'actual equip de direcció. I encara que la pluja no va esdevenir tempesta, la reunió plenària de delegats del nacionalisme progressista va ser una contínua descàrrega de llamps i trons, una profunda rebel·lió dels elements de base i de molts quadres responsables contra el poder del legislatiu i de l'executiu d'UPV. El permanent canvi de missatge —UPV a la valenciana, UPV verda—; la falta d'atenció a un important fenomen polític, com és el creixement i la consolidació del regionalisme en Unió Valenciana, UV; el vaivé de pactes —sí i no a les aliances, a triar un soci de confiança—; i la inauguració de canals inters per on puguen discórrer els cors dissidents, van ser el material



UPV, massa poc definida.

RAFA GIL

amb què quasi tots els militants reptaren un nou futur molt més clar i definit per la formació. La base del ping-pong polític va ser un document preparat pel secretari d'organització, Ernest García, al qual s'afegiren Blasco, Cantera i Mayor que, en principi, havien mostrat propòsits d'escriure textos alternatius, però que, finalment, en projectaren un d'acord comú amb Ernest García.

Tres tendències van tornar a emergir en l'assemblea del dissabte dia 2, amb tres fórmules i remeis ben diferents per a construir el xassís del nacionalisme al País. La recepta «UPV valenciana, però social», defensada bàsicament per l'advocat de

tradició laboralista Vicent Álvarez; l'ingredient verd i ecopacifista com a salsa principal, proposada per la majoria de la direcció, i la màgia i el caldo del nacionalisme i el valencianisme, el primitiu bressol on va venir al món UPV. Tendència que es va constituir públicament i estatutàriament com a nou corrent del partit.

Una radiografia ràpida parla per ella sola. Vicent Álvarez comentava: «És necessari obrir una política de pactes per a tractar d'abordar temes d'estat, que poden ser amb Esquerra Unida o Esquerra Republicana, etc.», i, d'altra banda, «assegurar com a objectiu de tota la UPV guanyar políti-

cament la ciutat de València, on hem perdut quasi dos mil vots». Álvarez denunciava també «el tema de com articulem les minories al si del partit, que és encara una assignatura pendent». Un altre militant de Castelló, seguint Álvarez, deia: «Cal incidir més en els sindicats de classe. Encara no he vist a UPV dir ni una sobre la PSP, la Proposta Sindical Prioritària». Un delegat de l'Horta Nord expressava: «UPV té una amplitud ideològica tan gran que no hem estat una organització útil per a la societat valenciana».

El canvi de missatge va ser, no obstant això, l'autèntica pedra de toc. Ferran Pla, secretari comarcal de la Ribera Baixa i portaveu d'aquest corrent, en representació d'uns cent militants, parlava de «resultats electorals desastrosos», i de la «dissolució del programa i el missatge d'UPV». Pla alertava: «No estem disposats a perdre l'única opció nacionalista del País. No podem seguir amb una UPV que sempre està de carnestoltes, que cada any electoral es desfressa d'una cosa. D'altra banda, amb els pactes no hem guanyat ni en imatge, ni en vots, ni en identitat política». Un afiliat d'Almussafes, signant d'aquest mateix corrent afegia: «Ja no utilitzem el terme valencianisme. Ja no fem nacionalisme. Hem deixat això per a la dreta».

Josep Lluís Blasco, del Consell Executiu, reduïa a psicoteràpia el diagnòstic



Josep Lluís Blasco partidari d'un partit encara més pragmàtic.

RAFA GIL

procedent de les diverses tendències i apostava per «anar a un discurs més pragmàtic», i «amb una crida a la concòrdia de tots els sectors, per tal de pacificar el partit». El diputat autonòmic

Pere Mayor opinava: «en termes generals, la qüestió ideològica sembla ser que està definida. On ve la gran discussió és en la plasmació electoral del missatge, i en averiguar cap a quin sector

social el dirigeixes. Sens dubte, i tal com va dir la primera Conferència, UPV és un partit nacionalista d'esquerres i ecopacifista. Ara, allò que és ben cert és que, per a evitar la confusió que

en moltes comarques existeix entre nosaltres i UV, segurament, per fer aquest enfrontament esquerra-dreta valenciana, haurem de tornar a parlar del valencianisme».

Ismael L. Belda

LECTURES DE C. O. U. - I

<i>El comte Arnau</i>	Joan Maragall
<i>Primavera inquieta</i>	Ernest Martínez Ferrando
<i>El poema de la rosa als llavis</i>	J. Salvat-Papasseit
<i>Llibre de meravelles</i>	V. Andrés Estellés
<i>Bearn</i>	Llorenç Villalonga
<i>Cròniques de la veritat oculta</i>	Pere Calders
<i>Diccionari per a ociosos</i>	Joan Fuster
<i>Bloody Mary Show</i>	Rodolf Sirera

VOLUM COORDINAT PER JOSEP BALLESTER I JEREMIES BARBERÀ



G R A E L I A
E D I C I O N S B R O M E R A

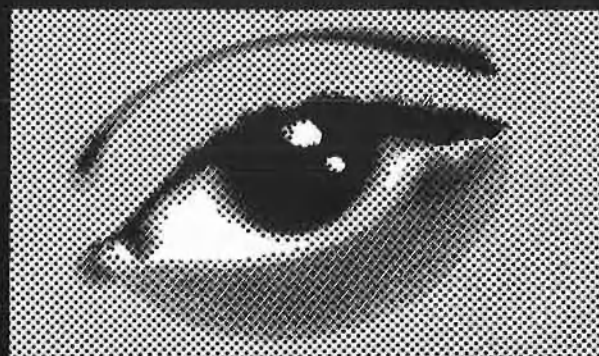
SALA D'EXPOSICIONS DE LA FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS

CARRER CORREUS, 3 • VALÈNCIA • TEL. 351 14 35

FOTO PRES

17 NOVEMBRE/10 DESEMBRE

Laborables d'11 a 14 i de 17 a 21 Festius d'11 a 14
Dilluns matí tancat.



FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS